

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 15. 8. 2003, č. j. OAM-2837/VL-07-ZA07-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2004, č. j. 55 Az 814/2003-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2003 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou. Jako žalobní body označil jednotlivá ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3), jejichž znění reprodukoval. Kromě porušení uvedených procesních pravidel žalovaný pochybil též při aplikaci ustanovení § 12 zákona o azylu: žalobce je totiž přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, resp. alespoň pro vztažení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Co se skutkových důvodů týče, odkázal žalobce na správní spis. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2004; v řízení před žalovaným neshledal žádné vady a ztotožnil se s ním i v závěru, že u žalobce není dán důvod k udělení azylu.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas obsáhlou kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na vadě řízení před správním orgánem. Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu: poté, co shrnul své obtíže na Ukrajině, dovodil, že vydírání a útoky ze strany mafie, jimž byl vystaven, představují pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť vyděrači mu znemožňují shromažďovat se s rodinou a přáteli na veřejnosti. Stěžovatel též zpochybňuje právní závěry soudu co do výroku žalovaného o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Zdůrazňuje v té souvislosti, že mu

na Ukrajině hrozí újma na zdraví a dokonce i na životě. Krom toho vede stěžovatel v České republice spořádaný život a nepředstavuje pro tuto zemi bezpečnostní riziko. Institut azylu jistě není jen prostředkem k legalizaci pobytu; případné povolení k pobytu by však stěžovatel musel získat na území Ukrajiny, kde mu hrozí nebezpečí, a má tedy za to, že mu humanitární azyl měl být udělen. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Stěžovatel se domnívá, že mu měl být udělen azyl buď za pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo z humanitárních důvodů, a předkládá k tomu skutková tvrzení i právní argumentaci; v žalobě však takovou námitku neuplatnil. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V jeho žalobě, jak plyne ze soudního spisu, chybí jakékoliv konkrétní právní výtky: její obsah je tvořen toliko citací četných zákonných ustanovení a obecným konstatováním, že žalovaný tato ustanovení porušil, případně doplněným o sdělení, že stěžovatelův případ spadá pod to či ono ustanovení. Své právní výtky týkající se toho, zda byl v jeho případě naplněn pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 a § 12 písm. a) zákona o azylu, mohl stěžovatel konkretizovat již v žalobě; učinil tak však až v kasační stížnosti. Totéž platí i o námitce směřující do výroku o neudělení azylu z humanitárních důvodů. Není podstatné, že formulačně míří tato námitka proti krajskému soudu: to, že se stěžovateli neuděluje azyl z humanitárních důvodů, totiž vyslovil již žalovaný, a stěžovatel měl tedy možnost zpochybnit tento závěr již v žalobě; této možnosti ovšem nevyužil.

V kasačním řízení tedy stěžovatel uplatnil toliko nové důvody, které nebyly obsaženy v žalobě, a kasační stížnost je proto nepřijatelná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu